

maalsbøgers, eller man kan lige saa godt lade dem Opholdsbøgers. Jørelse, ikke vil have ringe Betydning for de kommunale Raad, der have med den Slags Sager at gjøre, og jeg kan ikke se, at det egentlig for de Vedkommende vil forårsage Ulemper af nogen Betydning, som det er værd at tale om. Den Bestemmelse, der nu er i dette Lovforslag om Forholdet mellem Kommunerne, naar en Familie bliver trængende i en Kommune, hvor den ikke er forsørgelsesberettiget, har jeg ikke saa lidt Betænkelighed ved. Det, at Opholdskommunen skal bidrage $\frac{1}{4}$ af Udgifterne til Forsørgelse af en Familie, som hører hjemme i en anden Kommune, vil vistnok i flere Tilfælde have til Følge, at den paagældende Kommune vil søge at blive fri for denne Familie saa snart som muligt. Der er jo nok Bestemmelser i Lovforslaget, særlig i § 51 tror jeg det er, givet Regler for, under hvilke Omstændigheder en Familie kan forlanges hjemsendt. Men de ville i de allerfleste Tilfælde kunne faae den hjemsendt, naar de ønske det, og Opholdskommunen vil være stærkt fristet til at ønske den hjemsendt saa snart som muligt, naar de selv skulle hde Bidrag til den, hvorimod det, som Forholdene nu ere, jo er meget almindeligt, at Familien forsynes udenfor den Kommune, hvor de ere forsørgelsesberettigede. Og det forekommer mig, at for det Første er det human overfor vedkommende Familier, at de ikke uden Nødvendighed rives bort fra de Forbindelser, de engang have levet sig ind i, selv om de ogsaa blive trængende til nogen Fattighjælp, og dernæst er det ogsaa en Fordel for Forsørgelseskommunen, som i Regelen lettere vil kunne forsyne dem paa det Sted, hvor de nu engang have deres Forbindelser og Fortjeneste, end naar de faae dem hen til en Kommune, hvor de maaske ere aldeles ukjendte. Jeg er derfor meget betænkelig ved denne Bestemmelse og er tilbøjelig til at mene, at man vil staa sig lige saa godt ved at blive ved de nu gældende Bestemmelser. Jeg er naturligvis enig i, at 6 Ugers Kuren i Sygdomstilfælde falder bort, thi det er en Bestemmelse, der ikke har holdt synderlig andet end Ulempe. Men derimod forekommer det mig, at man hellere maatte beholde de Bestemmelser, man har for Understøttelse i den Kommune, hvor Familien ikke er forsørgelsesberettiget. De Regler, der findes i denne Henseende, bleve sidst givne i Lov af 12te Marts 1864, hvor det i § 1 er bestemt, hvor stort et Bidrag den paagældende Kommune maa hde de Vedkommende paa Forsørgelseskommunens Bekostning. Det kan jo maaske not

figes, at dette Bidrag ikke er meget høit, men i de allerfleste Tilfælde vil det dog være tilstrækkeligt, og det er vistnok yderst sjældent, at Opholdskommunen ikke er i Stand til at faae sine Udgifter dækkede, og i ethvert Tilfælde antager jeg ikke, at der er ret mange Forsørgelseskommuner, der ville lade en enkelt Person eller Familie forblive i Opholdskommunen, naar de skulle udrede det fulde Bidrag, som Oven tilstedes. Jeg tror altsaa ikke, at de Ulemper, der for Opholdskommunerne kunne komme tilstede ved at beholde de gamle Regler, paa nogen Maade kunne opveie de Ulemper, der i det andet Tilfælde vilde opstaa derved, at Opholdskommunerne stadig vilde søge at befri sig for Familier, der ikke høre dem til. Jeg vil derfor, i det Mindste efter det Kjendskab, jeg har til de Forhold, anse det for heldigst, at man bliver omtrent ved de Regler for disse mellemkommunale Forhold med Hensyn til Fattigvæsenet, som man nu har.

Med Hensyn til Bestemmelserne i Kap. VII. om Forsørgelse under særegne Omstændigheder skal jeg kun bemærke, at jeg finder, at der her er gjort et Skridt ind paa en rigtig Vej, og at man, for ikke at berede Sagen Vanstælgigheder, vist gjør rettest i ikke at komme dybere ind paa den Sag, end man allerede er kommen her. Der blev i Gaar af det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgtreds (Neergaard) reist det Spørgsmaal, hvorfor der ikke her i dette Lovforslag var Regler for Eftergivelse af modtaget Fattighjælp. Jeg kan paa en vis Maade være enig med det ærede Medlem i, at det var ønskeligt, at der her virkelig var Regler i den Henseende, thi de Bestemmelser, der findes derom, forekomme mig at være ulare; i alle Tilfælde forstås og anvendes de paa forskjellig Maade. For flere Aar tilbage, tror jeg, at det i Almindelighed blev opfattet saaledes, at Fattighjælp egentlig ikke kunde eftergives paa anden Maade, end at det skete ved Substilling fra Sogneraadene til Amtsraadene, som saa gav deres Samtykke dertil, og det var navnlig, fordi man betragtede det som en Formuesforringelse, idet Kommunen, naar det Vedkommende har nydt Fattighjælp og engang skulde komme i saadanne Omstændigheder, at han kunde betale det tilbage, saa har Krav paa at faae det tilbage, hvorfor det kunde betragtes som en Formuesforringelse. Nu derimod synes det at være saaledes, at det er Sogneraadene selv, der have denne Ret til at kunne eftergive modtaget Fattighjælp, og det har ført til, at det opfattes meget forskjellig paa de forskjellige Steder, og der finder en høj Grad af Vilkaarlighed Sted med Hensyn til Anven-